

ἐπι-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι, **I.** πέφτω επάνω ή ορμώ εναντίον κάποιου, με δοτ., σε Θουκ. **II.** πέφτω επάνω, επιτίθεμαι, προσβάλλω, *τινί*, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. · λέγεται για θύελλες, σε Ηρόδ., Πλάτ. · λέγεται για ασθένειες και δυστυχήματα, σε Θουκ., Ευρ.

ἐπιπλα, **τά** (από το *ἐπί*, όπως το *δίπλα* από το *δίς*), εργαλεία, σύνεργα, μαγειρικά σκευή, *ἐπιπλα*, κινητή περιουσία, σε Ηρόδ., Αττ.

ἐπι-πλάζομαι, μέλ. -πλάζομαι, αόρ. *ἀ΄ ἐπεπλάγχθην* — Παθ., περιπλανιέμαι, περιφέρομαι πάνω από, *πόντον ἐπιπλαγχθείς*, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-πλάσσω, Αττ. -**ττω**, μέλ. -άσω [*ᾶ*], απλώνω, επιθέτω ως έμπλαστρο επάνω, σε Ηρόδ.

ἐπίπλαστος, -**ον**, αυτός που έχει αλειφθεί από πάνω· μεταφ., πλαστός, ψευδής, σε Λουκ.

ἐπι-πλάτᾱγέω, μέλ. -ήσω, επικροτώ, επιδοκιμάζω χτυπώντας τα χέρια, *τινί*, σε Θεόκρ.

ἐπι-πλέκω, μέλ. -ζω, **I.** πλέκω στεφάνι από λουλούδια, σε Ανθ. **II.** Παθ., εμπλέκομαι, συμπλέκομαι, σε Λουκ.

ἐπί-πλεος, -**εα**, Ιων. -έη, -εον, εντελώς γεμάτος από κάτι, με γεν., σε Ηρόδ.

ἐπίπλευσις, -**εως**, ή, πλους εναντίον κάποιου, *ἐπ. ἔχειν*, διαθέτω τη δυνατότητα της επίθεσης, σε Θουκ.

ἐπι-πλέω, Ιων. -πλώω, μέλ. -πλεύσομαι · Επικ. β΄ ενικ. αορ. β΄ *ἐνέπλωσ*, *μτχ. ἐπιπλώσ* · *μτχ. αορ. ἀ΄ ἐπιπλώσας* · **I.** πλέω επάνω από, *πόντον*, σε Όμηρ. **II.** πλέω εναντίον, προσβάλλω μέσω θαλάσσης, με δοτ., σε Ηρόδ., Θουκ. **III.** είμαι επιβάτης πλοίου, ταξιδεύω στη θάλασσα, στον ίδ. **IV.** επιπλέω στην επιφάνεια, σε Ηρόδ.

ἐπίπλεως, -**ων**, Αττ. αντί *ἐπίπλεος*, σε Πλούτ.

ἐπιπλήκτειρα, ή (**ἐπιπλήσσω**), σε Ανθ.

ἐπίπληξις, -**εως**, ή (**ἐπιπλήσσω**), επίκριση, επιτίμηση, σε Αισχίν.

ἐπι-πληρώω, μέλ. -ώσω, γεμίζω εκ νέου, γεμίζω ξανά — Μέσ., *ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς*, θα επανδρώσουμε τα πλοία μας από την αρχή, σε Θουκ.

ἐπι-πλήσσω, Αττ. -**ττω**, μέλ. -ζω, **I.** πλήττω, χτυπώ, χτυπώ δυνατά, μαστίζω, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** τιμωρώ με τα λόγια, επικρίνω, επιτιμώ, ψέγω, με αιτ., στο ίδ., Πλάτ. · επίσης, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ. **2.** *ἐπ. τί τινι*, θυμίζω σε κάποιον τα παλιά σφάλματά του, σε Ηρόδ., Αισχύλ. · με αιτ. πράγμ. μόνο, σε Σοφ.

ἐπίπλοα, **τά**, εκτεταμ. τύπος του *ἐπιπλα*, σε Ηρόδ.

ἐπιπλόμενος, Επικ. *μτχ. συγκοπτ. αορ. β΄ του ἐπιπέλομαι*.

ἐπιπλον, **ἐπίπloon**, **τό**, βλ. [ἐπιπλα](#), [ἐπίπλοα](#).

ἐπίπλοος, **ό** (**ἐπί**), υμένας που καλύπτει τα εντόσθια, μπόλια, Λατ. omentum, σε Ηρόδ.

ἐπίπλοος, συνηρ. **ἐπίπλους**, **ό** (**ἐπιπλέω**), · **I.** αυτός που πλέει εναντίον, αυτός που συντρίβει, που νικά σε κάτι, σε Θουκ., Ξεν. **II.** λέγεται για φίλους, πλεύση προς, πλησίασμα, προσέγγιση, σε Θουκ.

ἐπιπλώω, Επικ. *μτχ. αορ. β΄ του ἐπιπλέω*.

ἐπιπλώσας, Επικ. αντί -πλεύσας, *μτχ. αορ. ἀ΄ του ἐπιπλέω*.

ἐπι-πλώω, Ιων. αντί *ἐπιπλέω*.

ἐπι-πνέω, Επικ. -**πνείω**, μέλ. -πνεύσομαι, αόρ. *ἀ΄ ἐπέπνευσα* · **I. 1.** πνέω επάνω, φυσώ δροσερά επάνω σε, σε Ομήρ. Ιλ. · *τινί*, πάνω σε κάποιον, σε Αριστοφ. · φυσώ ευνοικά για κάποιον, *τινί*, σε Ομήρ. Οδ. **2.** φυσώ με μανία, πνέω με σφοδρότητα επάνω σε, *τινί*, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **3.** με αιτ., φυσώ από πάνω, σε Ησιόδ. **II.** μεταφ.: **1.** εξάπτω, προκαλώ, παροξύνω, ερεθίζω,

διεγείρω, *τινά τινι*, κάποιον εναντίον κάποιου άλλου, σε Ευρ.· *τινά αίματι*, κάποιον σε σφαγή, στον ίδ. **2.** εμπνέω σε, σε Ανθ.

ἐπίπνοια, ἤ, πνοή, φύσημα, έμπνευση, Λατ. afflatus, σε Αισχύλ., Πλάτ.

ἐπίπνοος, -ον, συνηρ. -πνοος, -ουν, αυτός στον οποίο έχει δοθεί πνοή, εμπνευσμένος, σε Πλάτ.

ἐπι-πόδιος, -α, -ον (πούς), αυτός που βρίσκεται στα πόδια, σε Σοφ.

ἐπι-ποθέω, μέλ. -ήσω, λαχταρώ, επιθυμώ, ποθώ σφόδρα, σε Ηρόδ., Πλάτ.

ἐπιπόθησις, -εως, ἤ, σφοδρή επιθυμία, λαχτάρα, σε Κ.Δ.

ἐπιπόθητος, -ον, επιθυμητός, ποθητός, σε Κ.Δ.

ἐπιποθία, ἤ, = ἐπιπόθησις, σε Κ.Δ.

ἐπι-ποιμήν, -ένος, ὅ, ἤ, αρχιτσοπάνης, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπιπολάζω, μέλ. -σω (ἐπιπολή)· **I. 1.** μένω στην επιφάνεια, δεν ριζώνω, σε

Ξεν. **2.** είμαι κορυφαίος, είμαι ανώτατος, υπερισχύω, επικρατώ, στον ίδ. **3.** βρίσκομαι μπροστά· με δοτ. προσ., συμπεριφέρομαι με αυθάδεια, σε Λουκ. **II.** δεσμεύομαι με κάτι, απασχολούμαι, με δοτ., στον ίδ.

ἐπιπόλαιος, -ον, **1.** αυτός που βρίσκεται πάνω στην επιφάνεια, επιφανειακός, σε Λουκ.· μεταφ., επιφανειακός, συνήθης, κοινός, σε Δημ. **2.** διαπρεπής, πασίγνωστος, σε Ξεν.

ἐπιπολή, ἤ (ἐπιπέλομαι)· **I. 1.** επιφάνεια, κυρίως σε γεν. ἐπιπολής, ως επίρρ., στην επιφάνεια, στο επάνω μέρος, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** ἐπιπολής επίσης ως πρόθ. με γεν., επάνω, στο επάνω μέρος, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **II.** Ἐπιπολαί, αί, ύψωμα κοντά στις Συρακούσες με επίπεδη επιφάνεια, σε Θουκ.

ἐπίπολος, -ον (πολέω), = πρόσπολος, σύντροφος, σε Σοφ.

ἐπιπολύ, επίρρ. αντί ἐπί πολύ, σε μεγάλη έκταση, σε μεγάλο βαθμό, πάρα πολύ, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐπι-πομπεύω, μέλ. -σω, θριαμβεύω, τινί, σε Πλούτ.

ἐπι-πονέω, μέλ. -ήσω, κοπιάζω πάνω σε κάτι, επιμένω, σε Ξεν.

ἐπί-πονος, -ον, **I.** επίπονος, κοπιώδης, κουραστικός, σε Σοφ., Θουκ. κ.λπ.· σπανίως, με θετική σημασία, σε Ξεν.· ἐπίπονόν (έστι), είναι δύσκολο έργο, σε Θουκ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, επιμελής, αυτός που υπομένει την κόπωση, ανθεκτικός στην κούραση, σε Αριστοφ. **3.** λέγεται για οiwονούς, αυτός που προμηγεύει συμφορά, σε Ξεν. **II.** επίρρ. -ως, Λατ. aegre, σε Θουκ., Ξεν.· υπερθ. -ώτατα, στον ίδ.

ἐπι-πορεύομαι, μέλ. -εύσομαι, αόρ. α' έπεπορεύθην· αποθ. (πορεύω)· ταξιδεύω, οδεύω προς, επελαύνω, σε Πλούτ.

ἐπι-πόρπημα, Δωρ. -ᾱμα, -ατος, τό, κάθε ένδυμα που κουμπώνεται πάνω απ' τους ώμους, μανδύας, κάπα, πανωφόρι, πέπλος, σε Πλούτ.

ἐπι-ποτάομαι, παρακ. -πεπότῃμαι, αποθ., επιτετ. αντί ἐπιπέτομαι, πετώ ή ίπταμαι, αιωρούμαι πάνω από, σε Αισχύλ.

ἐπιπρεπής, -ές, ευπρεπής· τὸ ἐπιπρεπές, ευπρέπεια, κοσμιότητα, σε Λουκ.

ἐπι-πρέπω, **I.** εμφανίζομαι στην επιφάνεια, είμαι ορατός, προφανής, εξέχω, σε Ομήρ. Οδ., Θεόκρ. **II.** ταιριάζω, αρμόζω, είμαι ανάλογος, τινί, σε Ξεν.

ἐπι-πρεσβεύομαι, αποθ., στέλνω αντιπροσώπους, αποστέλλω πρέσβεις, σε Πλούτ.

ἐπι-πρίω, τρίζω τα δόντια με οργή, είμαι εξοργισμένος με κάτι, σε Ανθ.

ἐπι-προβάλλω, ρίχνω προς τα εμπρός, παρά Πλούτ.

ἐπιπροέηκα, Επικ. αντί -προῆκα, αόρ. α' του ἐπιπροῆμι.

ἐπιπροέμεν, Επικ. αντί -προεῖναι, απαρ. αορ. β' του ἐπιπροῆμι.

ἐπι-προιάλλω, **I.** απλώνω, προβάλλω ή θέτω ενώπιον κάποιου, τί τινι, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** στέλνω τον ένα μετά τον άλλο, σε Ομηρ. Ὑμν.

ἐπι-προΐημι, I. εξαπολύω, σε Ομήρ. Ιλ.· *Μενελάω ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν,* ρίχνω, πετώ, εξαπολύω βέλος εναντίον του Μενελάου, στο ίδ. **II.** *νήσοισιν ἐπιπροέηκε* (ενν. *τὴν ναῦν*), κατευθύνθηκε κατ' ευθείαν προς αυτά, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπί-προσθεν, ποιητ. **-προσθε,** επίρρ.: **I.** λέγεται για τόπο, ενώπιον, μπροστά, σε Ευρ., Ξεν.· *γεωλόφους, ἐπ. ποιείσθαι,* φροντίζοντας να έχει λόφους μπροστά του, στον ίδ. **II.** λέγεται για σύγκριση, *ἐπ. εἶναι τινος,* είμαι καλύτερος από κάποιον άλλο, σε Ευρ.

ἐπιπροσθέω, είμαι μπροστά, εμποδίζω, *ἐπ. τοῖς πύργοις,* έτσι ώστε να καλύπτεται ο ένας από τον άλλο, σε Πολύβ.

ἐπι-προχέω, μέλ. *-χεῶ,* χύνω, σε Ομηρ. Ὑμν.

ἐπι-πταίρω, αόρ. β' *-ἐπτάρων,* φταρνίζομαι πάνω σε, *ἐπέπτаре ἔπεσσιν,* φταρνίστηκε καθώς μιλούσα, σημάδι καλού οιωνού, σε Ομήρ. Οδ.· μεταφ., λέγεται για τους θεούς, είμαι ευμενής προς, *τινί,* σε Θεόκρ.

ἐπιπτέσθαι, απαρ. αορ. β' του *ἐπιπέτομαι.*

ἐπι-πτύχη, ἦ, επικάλυμμα, καπάκι, σε Πλούτ., Λουκ.

ἐπι-πωλέομαι, αποθ., τριγυρίζω, πηγαινοέρχομαι, διέρχομαι, περιεργάζομαι, επιθεωρώ Λατ. *obire,* με αιτ., *ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν,* λέγεται για στρατηγό που επιθεωρεί τα στρατεύματά του, σε Ομήρ. Ιλ.· αλλά επίσης, κάνω αναγνώριση εχθρού, στο ίδ.

ἐπιπώλησις, -εως, ἦ, περιφορά, τριγύρισμα, επιθεώρηση, όνομα που δόθηκε στο δεύτερο μισό του Δ της Ομήρ. Ιλ.

ἐπι-πωτάομαι, επιτετ. τύπος του *ἐπιποτάομαι,* σε Ανθ.

ἐπιρ-ραβδοφορέω, μέλ. *-ήσω,* κάνω το άλογο να τρέχει με το μαστίγιο, σε Ξεν.

ἐπιρ-ραθῦμέω, μέλ. *-ήσω,* παραμελώ κάτι, σε Λουκ.

ἐπιρ-ραίνω, ραντίζω από πάνω, επιχέω, *τί τινι,* σε Θεόκρ.

ἐπιρ-ράπτω, μέλ. *-ψω,* ράβω ή συρράπτω πάνω σε, σε Κ.Δ.

ἐπιρ-ράσσω, μέλ. *-ζω = ἐπιρρήσσω, I.* κτυπώ με ορμή, κλείνω με κρότο, *πύλας,* σε Σοφ. **II.** αμτβ., πέφτω, ξεσπώ με ορμή πάνω σε κάποιον, στον ίδ.

ἐπιρ-ραψωδέω, μέλ. *-ήσω,* προσθέτω εν είδει ραψωδίας, σε Λουκ.

ἐπιρ-ρέζω, Επικ. παρατ. *-ρέζεσκον· 1.* προσφέρω θυσίες επάνω σε κάτι, σε Ομήρ. Οδ. **2.** θυσιάζω εκτός αυτού, σε Θεόκρ.

ἐπιρρρεπής, -ές, αυτός που κλίνει, που ρέπει προς, Λατ. *proclivis,* σε Λουκ.

ἐπιρ-ρέπω, μέλ. *-ψω, I.* ρέπω, κλίνω προς, πέφτω στο μερίδιο κάποιου, σε Ομήρ. Ιλ.· με απαρ., *ἐπιρρέπει τινίποιεῖν τι,* σε Αισχύλ. **II.** μτβ., *ἐπ. τάλαντον,* σε Θεόγν.· μεταφ., διανέμω, παρέχω σε κάποιον, κατανέμω, σε Αισχύλ.

ἐπιρ-ρέω, μέλ. *-ρεύσομαι* και Παθ. *-ρῦήσομαι·* Παθ. αορ. β' επίσης με Ενεργ. σημασία *ἐπερρῦην· 1.* ρέω στην επιφάνεια, επιπλέω στο πάνω μέρος, όπως το λάδι πάνω στο νερό, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** εισρέω επιπλέον, χύνομαι εντός, κυλώ, ξεχύνομαι, σε Αριστοφ.· μεταφ., λέγεται για μεγάλο πλήθος ανθρώπων, ξεχύνομαι ασταμάτητα, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· επίσης, *οὔπιρρέων χρόνος,* ο χρόνος που τρέχει, κυλά προς τα εμπρός, δηλ. το μέλλον, σε Αισχύλ.· *ὄλβου ἐπιρρῦέντος,* εάν ο πλούτος εισρέει διαρκώς, αυξάνει, πολλαπλασιάζεται συνεχόμενα, σε Ευρ.

ἐπιρ-ρήγνῦμι, μέλ. *-ρήζω,* αόρ. α' *ἐπέρρηξα·* αποσπώ, ξεσχιζώ, σε Αισχύλ.

ἐπιρ-ρήσσω, μέλ. *-ζω,* Επικ. παρατ. *-ρήσσεσκον,* Ιων. αντί *ἐπιρράσσω·* σπρώχνω με δύναμη, κλείνω βίαια, *θύρην,* σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπιρ-ρητορεύω, μέλ. *-σω,* ρητορεύω πάνω σε ένα θέμα, *τί τινι,* σε Λουκ.

ἐπίρ-ρητος, -ον, επαίσχυντος, επονείδιστος, σε Ξεν.

ἐπίρ-ρικνος, -ον, ρυτιδιασμένος, σε Ξεν.

ἐπιρ-ριπτέω, 1. = το επόμε· μόνο σε ενεστ. και παρατ., σε Ξεν. **2.** αμτβ., ρίχνομαι επί τα ίχνη, στον ίδ.

ἐπιρ-ρίπτω, μέλ. -ψω, βάλλω εναντίον κάποιου, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ.· *χειρα ἐπ.*, βάζω στο χέρι, σε Ανθ.· μεταφ., επιρρίπτω, εξαπολύω κάτι εναντίον κάποιου, *τί τινι*, σε Αισχύλ.

ἐπιρροή, ή (ἐπιρρέω), συρροή, συγκέντρωση, εισροή, σε Αισχύλ.· μεταφ., *ἐπ.κακῶν*, σε Ευρ.

ἐπιρ-ροθέω, μέλ. -ήσω, **1.** φωνάζω ως απάντηση ή ως επιδοκιμασία, (πρβλ. **ἐπευφημέω**), σε Τραγ.· *ἐπ. κτύπω*, αποκρίνομαι, αντηχώ, σε Αισχύλ. **2.** με αιτ., *λόγοις ἐπιρροθεῖν*, επιτίθεμαι, βρίζω, σε Σοφ.

ἐπίρ-ροθος, -ον, I. αυτός που σπεύδει προς διάσωση, βοηθός, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.· με γεν., αυτός που παρέχει βοήθεια εναντίον κάποιου, σε Αισχύλ. **II.** *ἐπ. κακά*, αυτός που κατηγορεί, μέμφεται αλληπάλληλα, κακολόγος, σε Σοφ., πρβλ. **ἐπιτάρροθος**.

ἐπιρ-ροϊβδην (ροϊβδος), επίρρ., με μανιώδη ορμή, σε Ευρ.

ἐπιρ-ροϊζέω, μέλ. -ήσω, φωνάζω, ουρλιάζω προς κάποιον, με σύστ. αντ., *ἐπ. φυγὰς τινι*, σε Αισχύλ.

ἐπιρ-ροφέω, μέλ. -ήσω, ρουφώ επιπλέον, καταπίνω λαίμαργα, σε Πλούτ.

ἐπιρ-ρύζω, εξαπολύω σκύλο πάνω σε κάποιον, σε Αριστοφ.

ἐπιρρυείς, μτχ. Παθ. αορ. β' του *ἐπιρρέω*.

ἐπιρ-ρυθμίζω, μέλ. -σω, μορφοποιώ, σχηματοποιώ, τακτοποιώ, διευθετώ, διασκευάζω, σε Λουκ.

ἐπιρ-ρύομαι, αποθ., σώζω, διαφυλάσσω, σε Αισχύλ.

ἐπίρρῦτος, -ον (ἐπιρρέω), I. αυτός που ρέει μέσα ή προς κάτι· μεταφ., άφθονος, σε Αισχύλ. **II.** Παθ., ζέχειλος, ποτιζόμενος, διαρρεόμενος, σε Ξεν.

ἐπιρ-ρώννῦμι και -ύω, αόρ. α' *ἐπέρρωσα*. **I.** προσθέτω δύναμη σε, δυναμώνω, ενισχύω ή ενθαρρύνω, λέγεται για τόλμημα, εγχείρημα, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** Παθ., παρακ. *ἐπέρρωμαι*, υπερσ. *ἐπερρώμην*, χρησιμ. ως ενεστ. και παρατ. αντίστοιχα· μέλ. *ἐπιρρωσθήσομαι*, αόρ. α' *ἐπερρώσθην*· ανακτώ τη δύναμή μου, λαμβάνω, αντλώ θάρρος, κουράγιο, σε Θουκ., Ξεν.· *κείνοις ἐπερρώσθη λέγειν* (απρόσ.), πήραν θάρρος να μιλήσουν, σε Σοφ.

ἐπιρ-ρώομαι, αόρ. α' -*ερρωσάμην*. **I. 1.** Μέσ., χύνομαι ή ξεχύνομαι επάνω, *χαΐται ἐπερρώσαντο ἀπὸ κρατός*, οι μπούκλες ξεχύθηκαν κυματίζοντας επάνω στο κεφάλι του, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** κινούμαι ελαφρώς, σε Ησίοδ.· με σύστ. αντ., *ἐπίρρωσαι χορείην*, κάνε τον χορό ζωηρότερο, πιο γρήγορο, σε Ανθ. **II.** βάζω όλη μου τη δύναμη, τα δυνατά μου σε κάτι, εργάζομαι με προθυμία για έναν σκοπό, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ.

ἐπίσαγμα, -ατος, τό, σαμάρι στην πλάτη ζώου· μεταφ., *τούπίσαγμα τουῦ νοσήματος*, το φορτίο, το βάρος της ασθένειας, σε Σοφ.

ἐπίσα, αόρ. α' του *πιπίσκω*.

ἐπι-σάττω, μέλ. -ζω, παρακ. Παθ. -*σέσαγμα*· επισωρεύω φορτίο επάνω στην πλάτη ζώου, φορτώνω, σε Ηρόδ.· *ἵππον ἐπ.*, το σελώνω, το σαμαρώνω, σε Ξεν.

ἐπίσειστος, -ον, αυτός που κυματίζει πάνω από το μέτωπο, σε Λουκ.

ἐπι-σειώ, Επικ. **ἐπισσ-**, μέλ. -σω, **1.** σείω προς ή εναντίον, με στόχο να φοβίσω, *τί τινι*, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.· *Πέρσας ἐπ.*, επισείει αυτούς ως απειλή, σε Πλούτ.· αλλά, *ἐπ.τήν χειρα*, ως ένδειξη συναίνεσης, σε Λουκ. **2.** επιτίθεμαι σε κάποιον, προσβάλλω, με δοτ., σε Ευρ.

ἐπι-σεύω, Επικ. **ἐπισσ-**, **I**. θέτω σε κίνηση εναντίον, επιτίθεμαι σε κάποιον, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ. **II. 1**. Παθ., βιάζομαι ή σπεύδω προς, σε Ομηρ. με εχθρική σημασία, ορμώ σε ή εφορμώ εναντίον, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ. **2**. μετχ. Παθ.

παρακ. *ἐπεσσύμενος*, με γ' ενικ. παρακ. και υπερσ. *ἐπέσσυται*, -το· κυρίως με εχθρική σημασία, ορμώ βιαίως, εφορμώ, στο ιδ.· με δοτ., *αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο*, στο ιδ.· με αιτ., επιτίθεμαι, προσβάλλω, στο ιδ.· με γεν., *ἐπεσσύμενος πεδίοιο*, αυτός που κινείται με ορμή πάνω στην πεδιάδα, στο ιδ.· επίσης, χωρίς εχθρική σημασία, για να δηλώσει ταχεία κίνηση, *ἐπέσσυτο δέμνια*, έπνεε πάνω από τα ρούχα, σε Ομήρ. Οδ.· με απαρ., *ἐπέσσυτο διώκειν*, έσπευσε να ακολουθήσει κατόπιν, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., συγκινούμαι, βρίσκομαι σε έξαρση, ενθέρμως ποθώ ή επιθυμώ ζωηρά, *θυμὸς ἐπέσσυται*, στο ιδ.

ἐπί-σημα, -ατος, τό, = *ἐπίσημον*, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἐπι-σημαίνω, μέλ. -ἄνω, **I**. αφήνω σημάδι πάνω σε κάποιον, λέγεται για ασθένεια, νόσο, σε Θουκ., Ξεν. — Παθ., σημαδεύομαι, σε Ευρ. **II**.

υποδεικνύω, δηλώνω, σε Πλούτ. **III. 1**. Μέσ., δηλώνω για τον εαυτό μου, σημαίνω, δείχνω, μαρτυρώ, φανερώνω, σε Πλάτ. **2**. βάζω, θέτω την σφραγίδα μου σε κάτι, εγκρίνω, επικροτώ, επιδοκιμάζω, σε Δημ., Αισχίν.

ἐπίσημον, τό, = *ἐπίσημα*, οποιοδήποτε διακριτικό σημάδι, έμβλημα ή οικόσημο, σχέδιο πάνω σε ασπίδα, σημαία, σήμα πλοίου, σε Ηρόδ.

ἐπί-σημος, -ον (σήμα), **1**. αυτός που έχει επιγραφή, παράσταση, σχέδιο πάνω του, λέγεται για νομίσματα, χαραγμένος, κομμένος, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· *ἀναθήματα οὐκ ἐπ.*, προσφορές, αφιερώματα χωρίς επιγραφή πάνω τους, σε Ηρόδ. **2**. αξιοσημείωτος, αξιόλογος, Λατ. *insignis*, στον ιδ., Αττ.· με αρνητική σημασία, διαβόητος, γνωστός, σε Ευρ.

ἐπ-ίσης, αντί *ἐπ' ἴσης* (ενν. *μοίρας*), βλ. **ἴσος**.

ἐπι-σίζω, κάνω σκύλο να ορμήσει, σε Αριστοφ.

ἐπι-σίμω, μέλ. -ώσω, κάμπτω, λυγίζω προς τα μέσα· αμτβ., αλλάζω την πορεία μου, λοξοδρομώ, σε Ξεν.

ἐπι-σιτίζομαι, μέλ. Αττ. -ιοῦμαι, Ιων. -ιεῦμαι **1**. Μέσ., εφοδιάζομαι με τρόφιμα ή ζωοτροφές, ξηρά τροφή για τα ζώα (δηλ. με άχυρα), σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **2**. με αιτ. πράγμ., *ἐπ. ἄριστον*, προγευματίζω, στον ιδ.· *ἐπισ. ἀργύριον*, σε Ξεν. **3**. με αιτ. προσ., εφοδιάζω με προμήθειες, τροφοδοτώ, στον ιδ.

ἐπισιτισμός, ό, **1**. εφοδιασμός με προμήθειες, προμήθεια ζωοτροφών, σε Ξεν. **2**. απόθεμα ή αποθήκη προμηθειών, στον ιδ.

ἐπι-σκάπτω, μέλ. -ψω, σκάβω επιφανειακά, σε Ανθ.

ἐπι-σκεδάννυμι, μέλ. -σκεδάσω [ἄ], διασκορπίζω ή ραντίζω από πάνω — Παθ., ραντίζομαι από πάνω, *τινι*, σε Πλούτ.

ἐπι-σκέλις, -εως, ή (σκέλος), η πρώτη δρασκειλιά, λέγεται για τον καλπασμό ενός αλόγου, σε Ξεν.

ἐπισκεπτέος, -α, -ον, **I**. ρημ. επίθ., αυτός που πρέπει να λαμβάνεται υπόψιν ή να εξετάζεται προσεκτικά, σε Θουκ., Πλάτ. **II**. ουδ., *ἐπισκεπτέον*, αυτό που πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψιν, στον ιδ.

ἐπισκέπτομαι, ενεστ. που συμπληρώνει τους χρόνους του *ἐπισκοπέω*· βλ.

σκέπτομαι.

ἐπι-σκέπω, σκεπάζω, κλείνω, επικαλύπτω (πηγάδι, τάφρο, κ.λπ.), σε Ανθ.

ἐπι-σκευάζω, μέλ. -σω, **I. 1**. ετοιμάζω, εφοδιάζω, εξοπλίζω, σε Θουκ., Ξεν.

— Μέσ., *ἐπισκευάζεσθαι ναῦν*, παρασκευή, προετοιμασία πλοίου για απόπλου, σε Θουκ. **2**. *τὰ χρήματα ἐφ' ἄμαξῶν ἐπισκευάσαι*, τοποθέτηση αυτών σε

άμαξες, σε Ξεν. **II.** διορθώνω, ανακαινίζω, επισκευάζω, επιδιορθώνω, Λατ. *reficere*, σε Θουκ., Ξεν.

ἐπισκευαστής, -οῦ, ὁ, αυτός που εξοπλίζει, προετοιμάζει, ή επιδιορθώνει, σε Δημ.

ἐπισκευαστός, -ή, -όν, διορθωμένος, ανακαινισμένος, σε Πλάτ.

ἐπισκευή, ή, I. διόρθωση, ανακαίνιση, σε Ηρόδ., Δημ. **II.** υλικά για επιδιόρθωση ή προετοιμασία, κατάλληλα για εξοπλισμό, εφόδια, πυρομαχικά, πολεμοφόδια, σε Ξεν.

ἐπίσκεψις, -εως, ή (ἐπισκέπτομαι), · **1.** επιθεώρηση, επίσκεψη, εξέταση, επίσκεψη ασθενούς, σε Ξεν., Πλούτ. **2.** έρευνα, ανάκριση, αναζήτηση πληροφοριών μέσω έρευνας, σε Ξεν.

ἐπί-σκηνος, -ον (σκηνή), αυτός που βρίσκεται μπροστά στη σκηνή, δηλ. πρόδηλος, φανερός, δημόσιος, σε Σοφ.

ἐπι-σκηνώ, μέλ. -ώσω, καταλύω σε τόπο· μεταφ., μένω, διαμένω, κατοικώ εντός, σε Κ.Δ.

ἐπι-σκήπτω, μέλ. -ψω, **I. 1.** κάνω κάτι να γείρει πάνω σε, κάνω κάτι να πέσει πάνω σε, σε Αισχύλ.· αναθέτω, *τί τινι*, σε Σοφ. **2.** αμτβ., πέφτω σαν κεραυνός, σαν αστραπή· μεταφ., *δεῦρ' ἐπέσκηψεν*, κατάντησε σε αυτό το σημείο, σε Αισχύλ. **II.** επιβάλλω σε κάποιον να κάνει κάτι, παραγγέλλω, διατάσσω, προστάζω, δίνω αυστηρή εντολή σε, με δοτ. προσ. και απαρ., στον ίδ., σε Σοφ.· με αιτ. και απαρ., σε Ηρόδ., Ευρ. **III.** ως Αττ. δικανικός όρος, γενικά στη Μέσ., καταγγέλλω κάποιον, έτσι ώστε να ασκηθεί εναντίον του δίωξη για ψευδομαρτυρία, σε Πλούτ. κ.λπ. — Παθ., καταγγέλλομαι ως ένοχος εγκλήματος, με γεν., σε Σοφ.

ἐπίσκηψις, -εως, ή, I. προσταγή, διαταγή, παραγγελία, σε Πλούτ. **II.** ως δικανικός όρος, καταγγελία, σε Δημ.

ἐπι-σκιάζω, μέλ. -άσω, ρίχνω σκιά πάνω σε, σκιάζω, επισκιάζω, καλύπτω κάτι, σε Ηρόδ., Κ.Δ. — Παθ., *λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη*, βλέποντας κρυφά, σε Σοφ.

ἐπί-σκιος, -ον (σκιά), **I.** σκιερός, σκοτεινός, αυτός που βρίσκεται σε σκιά, σκιασμένος, σε Πλάτ. **II.** Ενεργ., αυτός που επισκιάζει, με γεν., *χειρόμμάτων ἐπίσκιος*, σε Σοφ.

ἐπι-σκοπέω, μέλ. -σκέβομαι, μεταγεν. -σκοπήσω, αόρ. α' -εσκεψάμην, παρακ. *ἐπέσκεμμαι*· **1.** κοιτάζω, παρατηρώ ή προσβλέπω, ατενίζω, επιθεωρώ, παρατηρώ, εξετάζω, προσέχω, σε Ηρόδ., Ευρ.· αγρυπνώ, προσέχω, λέγεται για πολιούχους θεούς, σε Σοφ., Ευρ. **2.** επισκέπτομαι, σε Σοφ., Ξεν. κ.λπ. — Παθ., *εὐνήν ὄνειροις οὐκ ἐπισκοπούμενην*, αυτή που δεν την επισκέπτονται τα όνειρα, δηλ. άϋπνη, σε Αισχύλ. **3.** λέγεται για στρατηγό, επιθεωρώ, επιβλέπω, σε Ξεν. **4.** σκέφτομαι, συλλογίζομαι, μελετώ, σε Σοφ., Ξεν. — Μέσ., εξετάζω με τον εαυτό μου, αυτοσυγκεντρώνομαι, διαλογίζομαι, μελετώ, σκέπτομαι, σε Πλάτ.

ἐπισκοπή, ή, I. επίσκεψη, σε Κ.Δ. **II.** αξίωμα του *ἐπισκόπου*, στο ίδ.· γενικά, αξίωμα, στο ίδ.

ἐπισκοπία, ή (ἐπισκοπέω), πρόσβλεψη, ενατένιση, παρατήρηση, σε Ανθ.

ἐπί-σκοπος, ὁ, 1. επιτηρητής, αυτός που επιβλέπει, φρουρός, φύλακας, προστάτης, κηδεμόνας, σε Όμηρ., Σοφ.· λέγεται για πολιούχους θεούς, σε Σόλωνα κ.λπ. **2.** με δοτ., *ἐπ. Τρώεσσι*, κάποιος που έχει τεθεί ως κατάσκοπος αυτών, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** δημόσιος λειτουργός, αξιωματούχος, επιστάτης, έφορος, επόπτης, απεσταλμένος σε υποτελείς πόλεις, σε Αριστοφ. **4.** επίσκοπος, σε Κ.Δ.

ἐπί-σκοπος, -ον, αυτός που βρίσκει τον στόχο, επιτυχής· μεταφ., αυτός που φθάνει, που προσεγγίζει ένα σημείο, με γεν., σε Αισχύλ., Σοφ.· ουδ. πληθ., *ἐπίσκοπα*, ως επίρρ., επιτυχώς, σε Ηρόδ.

ἐπι-σκοτέω, μέλ. *-ήσω (σκοτός)*, ρίχνω σκιά επάνω σε, επισκιάζω, με δοτ., σε Δημ.· *ἐπ. τινι τῆς θέας*, τον εμπόδιζε να βλέπει, σε Πλάτ.

ἐπισκότησις, -εως, ἡ, σκοτεινίασμα, μαύρισμα, σκοτάδι, σκότος, λέγεται για τον ήλιο ή το φεγγάρι, όταν βρίσκονται σε έκλειψη, σε Πλούτ.

ἐπί-σκοτος, -ον, αυτός που βρίσκεται στο σκοτάδι, σκοτεινιασμένος, μαυρισμένος, σκυθρωπός, σε Πλούτ.

ἐπι-σκύζομαι, αποθ., αγανακτώ, εξοργίζομαι για κάτι, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐπισκύσσαιτο* (Επικ. ευκτ. αορ. α'), σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-σκυθίζω, μέλ. *-ιῶ*, πίνω κρασί σύμφωνα με τον Σκυθικό τρόπο, δηλ. μη αναμεμειγμένο με νερό, σε Ηρόδ.

ἐπι-σκυθροπάζω, μέλ. *-σω*, φαίνομαι σκυθρωπός, κατηφής, πένθιμος ή απειλητικός, αγριωπός, σε Ξεν.

ἐπισκύνιον[ῆ], τό, 1. το ζαρωμένο δέρμα ανάμεσα στα φρύδια, όταν κάποιος είναι σκυθρωπός ή έχει έκφραση συνοφρύωσης, σε Ομήρ. Ιλ., Αριστοφ. 2. υπερουσία, σε Ανθ. (αμφίβ. προέλ.).

ἐπι-σκώπτω, μέλ. *-ψω*, περιγελώ, ειρωνεύομαι, κοροϊδεύω, εμπαίζω, περιπαίζω, *τινά*, σε Πλάτ., Ξεν.· *ἀπόλ.*, αστειεύομαι, «παίρνω στο ψιλό», κοροϊδεύω, σε Αριστοφ.· *ἐπισκώπτων*, αστειεύομενος, σε Ξεν.

ἐπίσκωψις, -εως, ἡ, εμπαιγμός, κοροϊδία, πείραγμα, σε Πλούτ.

ἐπι-σμηγερός, -ά, -όν, σκυθρωπός, οικτρός, ελεεινός, σε Ησιόδ.· *ἐπίρρ.*, *ἐπισμηγερῶς ἀπέτισεν*, οδυνηρά το πλήρωσε, σε Ομήρ. Οδ.· *ἐπισμηγερῶς ναυτίλλεται*, ταξιδεύει ίδια δαπάνη, στο ίδ.

ἐπισπαστήρ, -ῆρος, ὁ (ἐπισπᾶω), 1. μάνταλο ή χερούλι, λαβή με την οποία τραβιέται η πόρτα, σε Ηρόδ. 2. καλάμι ψαρέματος ή πετονιά, παλαμάρι ψαρά, σε Ανθ.

ἐπισπαστός, -ή, -όν, 1. τραβηγμένος, συρμένος πάνω σε κάτι, σε Ομήρ. Οδ. 2. σφιχτά τραβηγμένος, σφιγμένος, λέγεται για θηλειά, σε Ευρ.

ἐπι-σπᾶω, μέλ. *-σπάσω [ᾶ]*, 1. 1. ἔλκω ή σύρω κατόπιν μου, σε Ηρόδ.· στη Μέσ., σε Ξεν.· *ἐπισπάσας κόμης*, απ' τα μαλλιά, τραβώντας την από τα μαλλιά, σε Ευρ.· μεταφ., επιφέρω, προξενώ, *πλήθος πημάτων*, σε Αισχύλ. 2. σύρω, τραβώ, κλείνω, *τὴν θύραν*, σε Ξεν.· *ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου*, βρόχος, θηλειά που τραβήχτηκε σφιχτά, σε Δημ. 3. ἔλκω, τραβώ, προσελκύω, αποκτώ, κατακτώ, κερδίζω (την εύνοια κ.λπ.), σε Σοφ.· ομοίως, στη Μέσ., *ἐπισπᾶσθαι κέρδος*, σε Ηρόδ. 4. στη Μέσ., παρασύρω κάποιον να κάνει κάτι, θέλγω, γοητεύω, σαγηνεύω, πείθω, σε Θουκ.· με απαρ., *ἐπισπάσασθαι (ἄν) αὐτοὺς ἠγεῖτο προθυμήσασθαι*, νόμισε ότι αυτό θα τους παρότρυνε να αποτολμήσουν, στον ίδ. — Παθ., *φοβοῦμαι μὴ πάντες ἐπισπασθῶσιν πολεμῆσαι*, σε Δημ. 5. Παθ., λέγεται για τη θάλασσα, *ἐπισπωμένη*, αυτή που επιστρέφει, που επανέρχεται με ορμή, σε Θουκ. 2. στη Μέσ., γίνομαι απερίτμητος, σε Κ.Δ.

ἐπισπεῖν, ἐπισπών, απαρ. και μτχ. αορ. β' του *ἐφέπω*.

ἐπι-σπείρω, μέλ. *-σπερῶ*, σπέρνω με σπόρο, επισπέρνω, σε Ηρόδ.

ἐπίσπεισις, -εως, ἡ, σπονδή, επίχυση κρασιού πάνω σε θύμα θυσίας, σε Ηρόδ.

ἐπισπένδω, μέλ. *-σπέισω*, 1. χύνω επάνω από το κεφάλι του θύματος, σε θυσία, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· *ἀπόλ.*, κάνω σπονδή, σε Ηρόδ.· μεταφ., *ἐπ. δάκρυ*, σε Θεόκρ. 2. στη Μέσ., συνομολογώ νέα συνθήκη, σε Θουκ.

ἐπισπερχής, -ές, ορμητικός, σφοδρός· *ἐπίρρ.* *-χῶς*, σε Ξεν.

ἐπι-σπέρχω, I. σπιρουνίζω άλογα, σε Ομήρ. Ιλ.· γενικά, επείγω, παρορμώ, παροτρύνω, ωθώ, πιέζω προς τα μπρος, σε Αισχύλ., Θουκ. **II.** αμτβ., μαίνομαι, λέγεται για θύελλες, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπισπέσθαι, απαρ. Μέσ. αορ. β' του *ἐφέπω*.

ἐπι-σπεύδω, μέλ. -σω, **I.** παροτρύνω, παρορμώ, προωθώ ή ενισχύω, ενθαρρύνω προς κάτι, σε Ηρόδ., Σοφ.· λέγεται για ανθρώπους, επείγω, παροτρύνω, παρωθώ, σε Ξεν. **II.** αμτβ., σπεύδω προς τα εμπρός, σε Ευρ.· *ἐπισπ. εἷς τι*, αποβλέπω με ζήλο σε, σκοπεύω, αποσκοπώ σε κάτι, σε Ξεν.

ἐπισπόμενος, μτχ. Μέσ. αορ. β' του *ἐφέπω*.

ἐπισπονδή, ή (ἐπισπένδω), ανανεωμένη ή ανανεώσιμη ανακωχή, που μπορεί να ανανεωθεί, σε Θουκ.

ἐπισπορία, ή, = το προηγ., σε Ησίοδ.

ἐπίσπορος, -ον (ἐπισπείρω), αυτός που έχει σπαρεί κατόπιν, *οί ἐπ.*, οι απόγονοι, οι μεταγενέστεροι, σε Αισχύλ.

ἐπι-σπουδάζω, μέλ. -σω, αμτβ., σπεύδω, επείγομαι σε κάτι, σε Λουκ.

ἐπίσπω, -σποими, υποτ. και ευκτ. αορ. β' του *ἐφέπω*· **ἐπισπών**, μτχ.

ἐπι-σειώ, ἐπι-σεύω, Επικ. αντί *ἐπισείω, ἐπισεύω*.

ἐπίσσυτος, -ον (ἐπέσσυμαι, παρακ. του ἐπισεύω), ορμητικός, αυτός που ξεσπά, που αναπηδά, που αναβλύζει με ορμή, λέγεται για δάκρυα, σε Αισχύλ.· βίαιος, αιφνίδιος, λέγεται για συμφορές, στον ίδ.· με αιτ., ορμητικός, *τὰς φρένας*, σε Ευρ.

ἐπίσσωτρον, τό, Επικ. αντί *ἐπίσωτρον*.

ἐπίστα, αντί *ἐπίστασαι*, β' ενικ. του *ἐπίσταμαι*.

ἐπιστάδόν, επίρρ. (*ἐπιστήναι*), με σειρά, δηλ. το ένα μετά τον άλλο, αλληπάλληλα, συνεχόμενα, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-σταθμάομαι, αποθ., ζυγίζω καλά, εξετάζω, σταθμίζω προσεκτικά, σε Αισχύλ.

ἐπι-σταθμεύω, μέλ. -σω (*σταθμός*)· **I.** στρατωνίζω, καταλύω, σε Πλούτ. **II.** Παθ., καθορίζομαι, ορίζομαι, προσδιορίζομαι ως κατάλυμα, στον ίδ.

ἐπισταθμία, ή, υποχρέωση παροχής καταλύματος σε κάποιον, σε Πλούτ.

ἐπί-σταθμος, -ον, αυτός που βρίσκεται στην πόρτα, σε Ανθ.

ἐπι-σταλάζω, μέλ. -ζω, στάζω επάνω σε κάτι, *τί τι*, σε Λουκ.

ἐπι-σταλάω, πέφτω σε σταγόνες επάνω σε, με αιτ., σε Ανθ.

ἐπίσταλμα, -ατος, τό (ἐπιστέλλω), εντολή, παραγγελία, σε Θεόφρ.

ἐπ-ίσταμαι, β' πρόσ. -ασαι, επίσης *ἐπίστα, ἐπίστη*, Ιων. *ἐπίσται*· προστ.

ἐπίστασο, Ιων. *ἐπίσταο*, συνηρ. *ἐπίστω*· υποτ. *ἐπίστωμαι*, Ιων. -έωμαι· παρατ. *ήπιστάμην*, -ασο, -ατο, Ιων. *ἐπίστατο*, Ιων. γ' πληθ. *ήπιστέατο ή ἐπιστέατο*· μέλ.

ἐπιστήσομαι· αόρ. α' *ήπιστήσθην* (πιθ. *ἐφ-ίσταμαι*), αποθ.: **I. 1.** με απαρ., ξέρω πως να κάνω κάτι, μπορώ να κάνω, είμαι ικανός να πράξω, σε Όμηρ., Αττ. **2.**

είμαι βέβαιος ή πιστεύω ότι κάτι είναι έτσι, σε Ηρόδ. **II. 1.** με αιτ., καταλαβαίνω ένα ζήτημα, γνωρίζω, είμαι έμπειρος σε κάτι ή το γνωρίζω καλά, σε Όμηρ. κ.λπ.· μετά τον Όμηρ., γνωρίζω κάτι ως γεγονός, γνωρίζω με βεβαιότητα, γνωρίζω καλά, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** σπάνια, γνωρίζω κάποιον, σε Ευρ. **III.** με μτχ., γνωρίζω ότι κάποιος είναι, έχει κ.λπ., σε Ηρόδ., Αττ. **IV.** μτχ. ενεστ. *ἐπιστάμενος, -η, -ον*, χρησιμ. επίσης, συχνά, ως επίθ., μορφωμένος, πληροφορημένος, ειδήμων, κατανοών, ευφυής, ικανός, επιδέξιος, σε Όμηρ.· με γεν., έμπειρος ή πεπειραμένος σε κάτι, στον ίδ.· επίρρ. *ἐπιστάμένως*, με επιδεξιότητα, με εμπειρία, συνετά, φρόνιμα, στον ίδ., σε Ησίοδ.

ἐπι-στάς, Παθ. αόρ. β' του *ἐφίστημι*.

ἐπιστᾶσία, Ἰων. **-ίη, ἦ (ἐπιστῆναι)**, ἐξουσία, διοίκηση, κυριαρχία, διακυβέρνηση, σε Πλούτ.

ἐπιστάσιος Ζεύς, ὁ, Ρωμ. Jupiter Stator, σε Πλούτ. (από το *ἐφίστημι*, αυτός που κάνει κάποιον να σταθεί, να κρατηθεί, να μείνει ακίνητος).

ἐπίστᾶσις, -εως, ἦ (ἐπιστῆναι), **1.** σταμάτημα, δισταγμός, κόμπιασμα, επίσχεση, σε Ξεν.· *φροντίδων ἐπιστάσεις*, στασιμότητα συλλογισμών, ανήσυχoi συλλογισμοί, σε Σοφ. **2.** προσοχή, παρατήρηση, επίβλεψη, φροντίδα, επιμέλεια, μέριμνα, ανησυχία, φόβος, αγωνία, σε Κ.Δ. **3.** εποπτεία, επιστασία, επιτήρηση, επίβλεψη, έλεγχος εργασιών, σε Ξεν.

ἐπιστᾶτέω, μέλ. *-ήσω (ἐπιστάτης)*· **I. 1.** είμαι επιστάτης, επόπτης, με δοτ., σε Σοφ., Πλάτ.· επίσης, παραμένω στο πλευρό, παίρνω το μέρος κάποιου, συμπαραστέκομαι, στηρίζω, βοηθώ, υποβοηθώ, υποστηρίζω, ενισχύω, σε Αισχύλ. **2.** με γεν., έχω την εποπτεία, έχω την φροντίδα, σε Ηρόδ., Ξεν. **II.** στην Αθήνα, είμαι *Ἐπιστάτης* ή πρόεδρος της *βουλῆς* και της *ἐκκλησίας*, σε Θουκ. κ.λπ.

ἐπιστάτης, -ου, ὁ (ἐφίσταμαι)· **I. 1.** αυτός που στέκεται πλησίον, που είναι δίπλα, επαίτης, ικέτης, σε Ομήρ. Οδ. **2.** αυτός που βρίσκεται σε παράταξη μάχης, πίσω από κάποιον ή στο τέλος της παράταξης ως οπισθοφυλακή (ὅπως είναι ο *παραστάτης*, που στέκεται δεξιά ή αριστερά, και απ' την άλλη ο *προστάτης*, αυτός που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή), σε Ξεν. **II. 1.** αυτός που στέκεται επάνω σε, αναβάτης άρματος, με γεν., σε Σοφ., Ευρ. **2.** αυτός που έχει οριστεί να επιστατεί, αρχηγός, διοικητής, σε Τραγ.· *ἐπιστ. Κολωνοῦ*, λέγεται για πολιούχο θεό, σε Σοφ.· *ἐπ. ἄθλων*, πρόεδρος, επιμελητής αγώνων, εκπαιδευτής, παιδαγωγός, παιδονόμος, σε Ξεν. **III. 1.** στην Αθήνα, ο πρόεδρος των πρυτάνεων της *βουλῆς* και της *ἐκκλησίας*, σε Αισχίν., Δημ. **2.** επόπτης, επιτηρητής, επιστάτης, ελεγκτής, υπεύθυνος δημοσίων έργων, στον ίδ. **IV.** χάλκινος τρίποδας που στεκόταν πάνω από τη φωτιά για το ζεστό λουτρό, σε Αριστοφ.

ἐπιστᾶτητέον, ρημ. επίθ. του *ἐπιστατέω*, αυτό που πρέπει να εποπτευθεί, να ελεγχθεί, να επιτηρηθεί, με δοτ., σε Πλάτ.· με γεν., σε Ξεν.

ἐπιστέαται, Ἰων. αντί *ἐπίστανται*, γ' πληθ. του *ἐπίσταμαι*.

ἐπι-στείβω, μέλ. *-ψω*, πατώ επάνω, στέκομαι επάνω, με αιτ., σε Σοφ.

ἐπι-στείχω, μέλ. *-ζω*, πλησιάζω, με αιτ., σε Αισχύλ.

ἐπι-στέλλω, μέλ. *-στελῶ*, **1.** στέλνω προς, στέλνω μήνυμα, διαβιβάζω ως μήνυμα, παραγγελία, δίνω άγγελμα ή στέλνω παραγγελία με επιστολή, σε Ηρόδ., Αττ.· απόλ., στέλνω αγγελία, γράφω, παραγγέλλω, σε Ευρ., Θουκ. **2.** παραγγέλλω, διατάζω, *τινί τι*, στον ίδ.· *τινά τι*, σε Ξεν.· επίσης, *ἐπ. τινί* ή *τινά ποιεῖν τι*, σε Σοφ., Ξεν.· ομοίως, στην Παθ., *ἐπέσταλτό οί...*, με απαρ., έλαβε διαταγές, διετάχθη να κάνει, σε Ηρόδ.· *ἐπέσταλται τί τινι*, ένα ζήτημα έχει ανατεθεί σε κάποιον, σε Αισχύλ.· *τὰ ἐπεσταλμένα*, οι διαταγές που έχουν δοθεί, στον ίδ. **3.** παραγγέλλω με διαθήκη, σε Ξεν.

ἐπι-στενάζω, μέλ. *-άζω*, στενάζω επάνω σε, *τινί*, σε Αισχύλ.

ἐπι-στενάχω, **1.** = το προηγ., *τινί*, σε Αισχύλ.· απόλ., σε Σοφ. **2.** Μέσ., αναστενάζω, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπι-στενώ, **1.** αναστενάζω, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** οδύρομαι, *τινί*, σε Ευρ. **3.** με αιτ., θρηνώ, κλαίω, σε Σοφ.

ἐπιστεφής, -ές, λέγεται για κούπες, *ἐπιστεφέες οἴνοιο*, γεμάτες μέχρι το στόμιο με κρασί (δηλ. ξέχειλες), σε Ομηρ.

ἐπι-στέφω, μέλ. *-ψω*, **I.** περιβάλλω με στεφάνι ή όπως με στεφάνι· μεταφ., στη Μέσ., *κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο*, τα γέμισαν μέχρι το χεῖλος, τα

ξεχείλισαν με κρασί, σε Όμηρ. **Π.** *χοὰς ἐπιστέφειν*, επιχέω χοές προς τιμή του νεκρού, σε Σοφ.

ἐπιστέωνται, Ιων. αντί *ἐπίστωνται*, γ' πληθ. του *ἐπίσταμαι*.

ἐπίστη αντί *ἐπίστασαι*, β' ενικ. του *ἐπίσταμαι*.

ἐπι-στηλόομαι (στήλη), Παθ., τοποθετούμαι, στήνομαι, υψώνομαι, εγείρομαι σαν στήλη πάνω σε, σε Ανθ.

ἐπιστήμη, ἡ (ἐπίσταμαι), · **I.** γνώση ενός ζητήματος, δεξιότητα, εμπειρία, όπως στην τοξοβολία, σε Σοφ. · στον πόλεμο, σε Θουκ. κ.λπ. **Π.** γενικά, γνώση, σε Σοφ. · ιδίως, επιστημονική γνώση, επιστήμη, γνώση, σε Πλάτ. κ.λπ.

ἐπιστήμων, -ον, γεν. -*ονος (ἐπίσταμαι)* · **I. 1.** γνώστης, σοφός, έμπειρος, συνετός, σώφρων, φρόνιμος, γνωστικός, *ἐπ. βουλή τε νόω τε*, σε Ομήρ. Οδ. **2.** γνώστης ενός πράγματος, επιδέξιος, ικανός ή έμπειρος, πεπειραμένος σε, με γεν., σε Θουκ. κ.λπ. **3.** με απαρ., αυτός που ξέρει πως να κάνει κάτι, ειδικός, σε Πλάτ. κ.λπ. · επίρρ. *ἐπιστημόνως*, με γνώση · συγκρ. -*έστερον*, σε Ξεν., υπερθ. -*έστατα*, σε Πλάτ. **Π.** κάτοχος τέλειας γνώσης, στον ιδ.

ἐπι-στηρίζω, μέλ. -*ζω*, στηρίζω κάτι πάνω σε κάτι άλλο — Παθ., στηρίζομαι πάνω σε κάτι, *τινι*, σε Λουκ.

ἐπι-στίλβω, λάμπω, γυαλίζω την επιφάνεια, σε Πλούτ.

ἐπίστιον, τό, στην Ομήρ. Οδ., υπόστεγο μέσα στο οποίο τοποθετείται ένα πλοίο, ναυπηγείο, καρνάγιο, (αμφίβ. προέλ.).

ἐπ-ίστιος, -ον, Ιων. αντί *έφέστιος*.

ἐπιστολάδην[ᾶ], επίρρ. (*ἐπιστέλλω Π*), συνεσταλμένα, κόσμια, κομψά, λέγεται για ένδυμα, σε Ησίοδ.

ἐπιστολεύς, -έως, ἡ, I. γραμματέας, επίσης, αγγελιαφόρος, ταχυδρόμος, σε Ξεν. **Π.** στους Σπαρτιάτες, αντιναύαρχος, στον ιδ.

ἐπιστολή, ἡ (ἐπιστέλλω), **1.** μήνυμα, αγγελία, παραγγελία, διαταγή, εντολή, είτε προφορική είτε γραπτή, σε Ηρόδ., Αττ. · *έξ ἐπιστολῆς*, κατ' εντολή, σε Ηρόδ. **2.** επιστολή, γράμμα, Λατ. *epistola*, σε Θουκ. κ.λπ.

ἐπιστολιμαῖος, -ον, επιστολικός, προστεταγμένος, διατεταγμένος, παρηγγελμένος · *δυνάμεις ἐπ.*, ενισχύσεις που ψηφίστηκαν, αλλά ποτέ δεν στάλθηκαν, δυνάμεις στα χαρτιά μόνο, σε Δημ.

ἐπιστόλιον, τό, υποκορ. του *ἐπιστολή*, σε Πλούτ.

ἐπι-στομιζώ, μέλ. Αττ. -*ιῶ (στόμα)* · **I.** χαλινώνω, δαμάζω άλογο · μεταφ., αποστομώνω, χαλιναγωγώ, συγκρατώ, *τινά*, σε Αριστοφ., Δημ. **Π.** βάζω στο στόμα μου το επιστόμιο του αυλού · λέγεται και για αυλό, εμποδίζω τη φωνή, σε Πλούτ. **ΠΙ.** ρίχνω κατά πρόσωπο, *τινά*, σε Λουκ.

ἐπιστονᾶχέω, = *ἐπιστένω*, λέγεται για κύματα, σε Ομήρ. Ιλ. · ομοίως, *ἐπιστονᾶχίζω*, σε Ησίοδ.

ἐπι-στορέννυμι, μέλ. -*στρώσω*, αόρ. *α' -εστόρεσα* ή *-έστρωσα* · **1.** στρώνω ή επιστρώνω, σε Ομήρ. Οδ. **2.** σελώνω, σαμαρώνω, φορτώνω, σε Λουκ.

ἐπι-στράτεια, Ιων. -*ηΐη, ἡ*, πορεία, προέλαση ή εκστρατεία εναντίον, σε Ηρόδ. · με γεν., σε Θουκ.

ἐπιστράτευσις, -εως, ἡ, = το προηγ., σε Ηρόδ.

ἐπι-στράτεω, μέλ. -*σω*, εκστρατεύω εναντίον, διεξάγω πόλεμο, *τινί*, σε Ευρ. κ.λπ. · πραγματοποιώ εκστρατεία, *ειςΘετταλίαν*, σε Αισχύλ. · με αιτ., σε Σοφ. · απόλ., σε Αισχύλ. · ομοίως, στη Μέσ., με Παθ. παρακ., *ἐπιστρατεύεσθαι ἐπ' Αἴγυπτον*, σε Ηρόδ. · με δοτ., σε Ευρ. κ.λπ.

ἐπίστρεπτος, -ον (ἐπιστρέφω), αυτός στον οποίο στρέφεται κάποιος, αυτός που βλέπει κάποιος και θαυμάζει, περιβλεπτος, αξιοσημείωτος, σε Αισχύλ.

ἐπιστροφής, -ές, 1. αυτός που στρέφει τα μάτια του ή το μυαλό σε κάτι, προσεκτικός, σε Ξεν. **2.** ακριβής, αυστηρός· επίρρ. -φῶς, Ιων. -φέως, ειλικρινά, ζωηρά, δραστήρια, σε Ηρόδ., Αισχίν.

ἐπι-στρέφω, μέλ. -ψω, I. 1. α) στρέφω, γυρίζω, κάνω μεταβολή, κάνω στροφή, σε Ευρ.· *ἐπ. τὰς ναῦς*, κάνω απότομη πλεύση σε σχήμα «ζιγκ-ζαγκ», σε Θουκ.· αλλά επίσης, τρέπω εχθρό σε φυγή, σε Ξεν. **β)** αμτβ., στρέφομαι προς, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· επιστρέφω, επανέρχομαι, σε Κ.Δ. **2. α)** στρέφω προς, *τὸ νόημα*, σε Θέογν.· *πρὸς τι, εἷς τινα*, σε Πλούτ.· *ἐπ. πίστιν*, τρέπω, πιέζω, ωθώ σε δέσμευση κάποιον να υποσχεθεί, σε Σοφ. **β)** αμτβ., στρέφομαι προς, σε Ξεν. **3. α)** επαναφέρω κάποιον στην ευθεία οδό, διορθώνω, επιδιορθώνω, κάνω κάποιον να μετανοήσει, σε Λουκ. **β)** αμτβ., μετανοώ, σε Κ.Δ. **4.** κάμπτω, λυγίζω, στρίβω, συστρέφω, τυραννώ, βασανίζω, σε Αριστοφ. **II.** Μέσ. και Παθ., ιδίως σε Παθ. αόρ. β' *ἐπεστράφην [ᾗ]*· **1.** στρέφομαι, κάνω στροφή, γυρίζω πίσω και βλέπω, κάνω μεταβολή, *ἐπιστρεφόμενος*, αυτός που συνεχώς γυρίζει πίσω για να δει, σε Ηρόδ.· με αιτ., *θάλαμον ἐπεστράφη*, γύρισε πίσω για να του ρίξει μία επίμονη ματιά, σε Ευρ.· *δόξα ἐπεστράφη*, άλλαξε, μεταβλήθηκε, σε Σοφ. **2.** περιφέρομαι, περιπλανιέμαι, τριγυρίζω, σε Ησιόδ.· με αιτ. τόπου, έρχομαι σε έναν τόπο, σε Ευρ. **3.** στρέφω τον νου μου προς, δίνω προσοχή σε, με γεν., σε Θέογν., Σοφ.· απόλ., συνέρχομαι, προσέχω, σε Ηρόδ., Δημ. **4.** με αιτ., επισκέπτομαι, σε Ευρ. **5.** μτχ. Παθ. παρακ. *ἐπεστραμμένος = ἐπιστροφής*, ένθερμος, ζωηρός, φλογερός, σφοδρός, βιαίος, απότομος, σε Ηρόδ.

ἐπιστροφάδην[ᾗ], επίρρ., στρεφόμενος πότε από εδώ πότε από εκεί, πότε δεξιά και πότε αριστερά, σε Όμηρ.· επίσης, *ἐπ. βαδίζειν*, μπρος και πίσω, σε Όμηρ. Ύμν.

ἐπιστροφή, ή (ἐπιστρέφω),· I. γύρισμα, στροφή, περιστροφή, σε Πλάτ. **II. 1.** αμτβ., στροφή ή στριφογύρισμα, λέγεται για αλλαγή διεύθυνσης και επιστροφή στο λιμάνι, σε Σοφ.· *ἐπιστροφαι κακῶν*, επανειλημμένες προσβολές αναρίθμητων κακῶν, στον ιδ.· λέγεται για πλοία, αλλαγή πλεύσης, διεύθυνσης, πλεύση σε διάταξη σχήματος «ζιγκ-ζαγκ», σε Θουκ. **2.** μεταβολή των πραγμάτων, μετατροπή, στον ιδ. **3.** αποδιδόμενη προσοχή σε κάποιον ή κάτι, φροντίδα, προσοχή, σε Σοφ. κ.λπ. **4.** μετακίνηση σε έναν τόπο, *δωμάτων ἐπιστροφαι*, σε Αισχύλ.· *ξενοτίμους ἐπ. δωμάτων*, λέγεται για τα καθήκοντα της φιλοξενίας, στον ιδ.

ἐπίστροφος, -ον (ἐπιστρέφω), αυτός που συναλλάσσεται με κάποιον, οικείος, γνώριμος, γνωστός με, με γεν., σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.

ἐπιστρώννυμι ή -ύω, βλ. ἐπιστορέννυμι.

ἐπι-στρωφάω, θαμιστικό του *ἐπιστρέφω*, επισκέπτομαι ή συχνάζω σε ένα μέρος, με αιτ. τόπου, σε Ομήρ. Οδ. — Μέσ., μπαίνω και βγαίνω, συχνάζω, επισκέπτομαι, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἐπιστύλιον, τό (στῦλος), πρέκι, οριζόντιο ξύλο ή δοκός στην κορυφή στύλων, επιστύλιο, σε Πλούτ.

ἐπίστω, αντί *ἐπίστασο*, β' ενικ. προστ. του *ἐπίσταμαι*.

ἐπι-σῦκοφαντέω, μέλ. -ήσω, ενοχλώ ακόμη περισσότερο με ανόητες κατηγορίες.

ἐπι-συνάγω, μέλ. -ζω, συγκεντρώνω και φέρνω σε ένα μέρος, συγκεντρώνω, συναθροίζω μαζί, σε Κ.Δ.

ἐπισυνάγωγή, ή, συνάθροιση, συγκέντρωση, σε Κ.Δ.

ἐπι-συνάπτω, μέλ. -ψω, αναζωπυρώνω τον πόλεμο, σε Πλούτ.

ἐπι-συνδίδωμι, συνωθούμαι προς τα εμπρός, σε Πλούτ.

ἐπι-συντρέχω, τρέχω μαζί με κάποιον σε ένα μέρος, σε Κ.Δ.

ἐπίσυρμα, -ατος, τό, καθετί που σύρεται, ουρά, σε Ξεν.

ἐπι-σύρω[ῦ], **I.** σύρω ή σέρνω κάτι πίσω μου, στη Μέσ., σε Λουκ. — Παθ., έρπω, σέρνομαι κατά γης, σε Ξεν. **II.** κάνω οτιδήποτε με απροσεξία, με αμελή τρόπο, αποφεύγω, σε Λυσ.: *ἐπισύροντες*, ταραγμένα, συγκεχυμένα, σε Δημ.: συχνά, σε μτχ. Παθ. παρακ., αμελής, απερίσκεπτος, σε Λουκ.

ἐπι-σύστασις, -εως, ή, συνάθροιση εναντίον κάποιου, θορυβώδης συγκέντρωση, σε Κ.Δ.

ἐπι-σφάζω, μεταγεν. **-σφάττω**, μέλ. *-ζω*, **I.** σφάζω επάνω σε, λέγεται για θυσίες που προσφέρονται πάνω σε τάφο, σε Ευρ., Ξεν. **II.** σκοτώνω έπειτα ή επιπλέον, στον ιδ.

ἐπι-σφάλλης, -ές (σφάλλω), αυτός που υπόκειται σε πτώση, ασταθής, αβέβαιος, σε Πλάτ., Δημ.: *επίρρ.*, *ἐπισφαλῶς διακεῖσθαι*, σε κατάσταση κινδύνου, σε Πλούτ.

ἐπι-σφάττω, μεταγεν. τύπος του *ἐπι-σφάζω*.

ἐπι-σφίγγω, μέλ. *-ζω*, δένω, προσδένω, φασκιώνω, αγκαλιάζω, σφίγγω σφιχτά, σε Ανθ.

ἐπι-σφραγίζω, μέλ. Αττ. *-ιῶ*, **I.** βάζω σφραγίδα πάνω σε, επιβεβαιώνω, εγκρίνω, επικυρώνω, σε Ανθ. **II.** ως αποθ., *ἐπισφραγίζομαι*, θέτω ως σφραγίδα πάνω σε, εντυπώνω, αποτυπώνω, σε Πλάτ.: *επίσης*, ως Παθ., αποτυπώνομαι, σημειώνομαι, σε Ανθ.

ἐπισφραγιστής, -οῦ, ὁ, αυτός που επισφραγίζει, σφραγίζει ή υπογράφει, σε Λουκ.

ἐπισφύρια[ῦ], **τά (σφυρόν)**: **I.** πόρπες ή αγκράφες, με τις οποίες έδεναν τις περικνημίδες (*κνημῖδες*) πάνω από τον αστράγαλο, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** αστράγαλος, σε Ανθ.

ἐπι-σφύριος και -σφῦρος, -ον, αυτός που βρίσκεται πάνω στον αστράγαλο, σε Ανθ.

ἐπι-σχεδόν, *επίρρ.*, πλησίον, κοντά, δίπλα, σε Ομηρ. Ύμν.

ἐπισχεθεῖν, ποιητ. αντί *ἐπισχεῖν*, αόρ. β' του *ἐπέχω*, συγκρατώ, ανακόπτω, κρατώ πίσω, αναχαιτίζω, εμποδίζω, σε Αισχύλ.

ἐπι-σχερώ, *επίρρ.* (*σχερός*): **I.** σε μία σειρά, ο ένας μετά τον άλλο, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** λέγεται για χρόνο, βαθμηδόν, διαδοχικά, βαθμιαία, σε Θεόκρ.

ἐπισχεσία, Ιων. *-ίη, ή (ἐπέχω)*, πρόσχημα, πρόφαση, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπίσχεσις, -εως, ή (ἐπέχω), αναχαιτιση, σταμάτημα, εμπόδιο, κώλυμα, καθυστέρηση, απροθυμία, χρονοτριβή, αργοπορία, σε Ομήρ. Οδ., Θουκ.

ἐπ-ισχύω, μέλ. *-ύσω [ῦ]*, **I.** κάνω κάτι ισχυρό, ενισχύω, σε Ξεν. **II.** αμτβ., υπερισχύω, επιμένω, σε Κ.Δ.

ἐπ-ίσχω, επιτετ. αντί *ἐπ-έχω*: **I.** κρατώ ή διευθύνω, κατευθύνω προς, σε Ομήρ.

Ιλ.: *τινί*, εναντίον κάποιου, σε Ησίοδ. **II. 1.** εμποδίζω, συγκρατώ, αναχαιτίζω, σταματώ, στον ιδ., Αττ.: *με γεν.*, εμποδίζω, σταματώ, σε Ομήρ. Οδ. **2.** αμτβ., διακόπτω, σταματώ, περιμένω, σε Θουκ.: *προστ. ἐπισχε*, στάσου, σε Ευρ.

ἐπισχών, μτχ. αορ. β' του *ἐπέχω*.

ἐπί-σωτρον, Επικ. **ἐπίσ-σωτρον, τό**, μεταλλική στεφάνη γύρω από τον τροχό (*σῶτρον*), εξωτερικό περίβλημα τροχού, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπίταγμα, -ατος, τό (ἐπιτάσσω): **I.** πρόσταγμα, διαταγή, σε Πλάτ., Αισχίν. **II.** βοηθητικό στρατιωτικό σώμα, δύναμη, σε Πλούτ.

ἐπιτακτήρ, -ῆρος, ὁ (ἐπιτάσσω), διοικητής, σε Ξεν.

ἐπίτακτος, -ον (ἐπιτάσσω), αυτός που έχει τραβηχτεί, παραταχθεί πίσω, ὀπισθεν, *οί ἐπίτακτοι*, εφεδρεία στρατού, σε Θουκ.

ἐπι-τάλαιπωρέω, μέλ. -ήσω, κοπιάζω ακόμη περισσότερο, σε Θουκ.

ἐπιτάμνω, Ιων. αντί *ἐπιτέμνω*.

ἐπι-τάνύω, = *ἐπιτείνω*, σπρώχνω τον σύρτη στη θέση του, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπίταξις, -εως, ἡ (ἐπιτάσσω), διαταγή, *ἡ ἐπ. τοῦ φόρου*, αναλογική επιβολή φόρου, σε Ηρόδ.

ἐπιτάραξις, -εως, ἡ, ἐνόχληση, διατάραξη, σύγχυση, σε Πλάτ.

ἐπι-τάράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, ταράζω, ενοχλώ ή διαταράσσω ακόμη περισσότερο, σε Ηρόδ., Λουκ.

ἐπιτάρροθος, ὁ, ἡ, Επικ. αντί *ἐπίρροθος*: **1.** αρωγός, βοηθός, υπερασπιστής, σύμμαχος, σε Όμηρ.: *μάχης ἐπ.*, στη μάχη, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** κυρίαρχος, κύριος, Χρησμ. παρ' Ηρόδ.

ἐπίτασις, -εως, ἡ (ἐπιτείνω), τέντωμα χορδών, σε Πλάτ.

ἐπι-τάσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, **I.** αναθέτω σε κάποιον ως καθήκον, διατάζω, προστάζω, *τί τινι*, σε Ηρόδ. κ.λπ.: με δοτ. προσ. και απαρ., διατάζω κάποιον να κάνει κάτι, στον ίδ., Αττ.: *απόλ.*, επιβάλλω διαταγές, σε Θουκ.: *τινί*, σε κάποιον, σε Σοφ. — Παθ. με Μέσ. μέλ. -τάζομαι, *αόρ. α' -ετάχθην*, παρακ. - *τέταγμαί*: δέχομαι εντολές, υποτάσσομαι σε διαταγές, σε Ευρ., Αριστοφ.: με αιτ. πράγμ., σε Θουκ.: λέγεται για πράγματα, διατάζομαι, προστάζομαι, *ὁ στρατὸς ὁ ἐπιταχθεὶς ἐκάστοισι*, σε Ηρόδ.: *τὰ ἐπιτασσόμενα*, οι εντολές που έχουν δοθεί, στον ίδ. **II. 1.** τοποθετώ δίπλα ή κοντά, στον ίδ., Ξεν. — Μέσ., *τοὺς ἰππέας ἐπετάζαντο*, παρέταζαν δίπλα το ιππικό, σε Θουκ. **2.** τοποθετώ πίσω, με γεν., σε Ηρόδ.: *απόλ.*, τοποθετώ ως εφεδρεία, σε Πλούτ. — Μέσ., σε Ξεν. **3.** διορίζω κάποιον ως αρχηγό, *οἱ ἐπιτεταγμένοι*, αυτοί που έχουν διορισθεί ως φρουροί ή φύλακες των αμαξών, σε Θουκ.

ἐπι-τάφιος[ᾱ], -ον (τάφος), αυτός που βρίσκεται πάνω από έναν τάφο, *λόγος ἐπ.*, επικήδειος, επιτάφιος λόγος, που εκφωνούνταν για πολίτες οι οποίοι είχαν πέσει στο πεδίο της μάχης, όπως εκείνος του Περικλή, σε Θουκ.

ἐπι-τάχυνω[ῶ], μέλ. -ῶνῶ, επισπεύδω, επείγω, ωθώ προς τα εμπρός, σε Θουκ.

ἐπιτεῖλαι, απαρ. αορ. α' του *ἐπιτέλλω*.

ἐπι-τείνω, μέλ. -τενῶ, Ιων. παρατ. *ἐπιτείνεσκον*: **I. 1.** εκτείνω πάνω σε ή πάνω από ένα μέρος, σε Ηρόδ. — Παθ. σε τμῆση, *ἐπὶ νύξ τέταται βροτοῖσι*, σε Ομήρ. Οδ. **2.** τεντώνω, χορδίζω, λέγεται για χορδές μουσικῶν οργάνων, σε Πλάτ.: μεταφ., αυξάνω με ἔνταση, επαυξάνω, επιτείνω, πολλαπλασιάζω, αυξάνω, μεγαθύνω, στον ίδ. **3.** παροτρύνω, παρακινώ, προτρέπω, *τινὰ ποιεῖν τι*, σε Ξεν.: *ἐπ. ἐαντόν*, τον υπέβαλλε, σε Πλούτ. **II. 1.** Παθ., τεντώνομαι όπως στο βασανιστήριο της μέγγενης, σε Πλάτ. **2.** τιμῶμαι, υψώνομαι, στον ίδ.: *ἐπ. βιβλίοις*, αφοσιώνομαι στα βιβλία, σε Λουκ. **3.** αντέχω, υπομένω, βαστώ, σε Ξεν.

ἐπι-τειγίζω, μέλ. Αττ. -ιῶ, οικοδομῶ φρούριο στα σύνορα ως ορμητήριο για επιχειρήσεις εναντίον του εχθρού, σε Θουκ., Ξεν.: μεταφ., *ἐπ. τυράννους*, εγκαθίστανται, τοποθετούνται τύραννοι στη χώρα, σε Δημ.

ἐπιτειγίσις, -εως, ἡ, οικοδόμηση φρουρίου στα εχθρικά σύνορα, κατοχή συνόρων, σε Θουκ.

ἐπιτειγίσμα, -ατος, τό, 1. φρούριο, οχυρό στα σύνορα του εχθρού, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ.: με γεν., *ἐπιτειγίσματα τῆς αὐτοῦ χώρας*, τόσα φρούρια, τόσα στρατόπεδα που απειλούν την χώρα του, σε Δημ. **2.** μεταφ., *ἐπ. πρὸς τι*, φραγμός ή κώλυμα, εμπόδιο σε κάτι, στον ίδ.

ἐπιτειγισμός, ὁ, = *ἐπιτειγίσις*, σε Θουκ., Ξεν.

ἐπι-τελειῶω, μέλ. -ώσω, ολοκληρώνω θυσία, σε Πλούτ.

ἐπιτελείωσις, -εως, ἡ, εκτέλεση, αποπεράτωση, σε Πλούτ.

ἐπι-τελέω, μέλ. -έσω, **I.** εκτελώ, αποπερατώνω, εκπληρώνω, πληρώνω, σε Ηρόδ., Θουκ.· ιδίως, λέγεται για την εκπλήρωση χρησμών, οραμάτων, ευχών, όρκων ή υποσχέσεων, στον ιδ. **II.** εκτελώ θρησκευτικό καθήκον, σε Ηρόδ. **III.** αποπληρώνω, καταβάλλω, στον ιδ.· μεταφ., στη Μέσ., *ἐπιτελεῖσθαι τὰ τοῦ γήρωσ*, να πληρώνω, να υφίσταμαι τα βάρη των γηρατειών, σε Ξεν.· *ἐπ. θάνατον*, είμαι υποχρεωμένος να πληρώσω το χρέος του θανάτου, στον ιδ. **ἐπι-τελής, -ές (τέλος)**, αυτός που έχει οδηγηθεί σε ένα τέλος, πλήρης, τέλειος, ολοκληρωμένος, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐπι-τέλλω: αόρ. *ἀ' ἐπ-έτειλα*, παρακ. -τέταλκα, Παθ. -τέταλμαι· **I.** αναθέτω, διατάζω, παραγγέλλω, ορίζω, κελεύω, δίνω εντολές, *τι ή τί τινι*, σε Όμηρ.· με δοτ. προσ. μόνο, δίνω εντολές σε, σε Ομήρ. Ιλ.· με δοτ. προσ. και απαρ., δίνω διαταγές σε κάποιον, στο ιδ.· επίσης, στη Μέσ., ακριβώς όπως το Ενεργ., στο ιδ. **II.** Παθ., ανατέλλω, λέγεται για αστέρια, σε Ησίοδ.· μεταφ., λέγεται για έρωτα, σε Θέογν.

ἐπι-τέμνω, Ιων. -τάμνω, μέλ. -τεμῶ, αόρ. β' *ἐπέτᾱμον*· **I.** χαράζω την επιφάνεια, κάνω εντομή, σχίζω, τέμνω, κόβω, τραυματίζω, μαχαιρώνω, Λατ. incidere, σε Ηρόδ., Αισχίν. — Μέσ., *ἐπιτάμνεσθαι τοὺς βραχίονας*, να χαράξουν τα χέρια τους, σε Ηρόδ. **II.** περικόπτω, διακόπτω, συντομεύω, συντέμνω, σε Πλούτ.

ἐπί-τεξ, -εκος, ή (τίκτω), επίτοκος, αυτή που πρόκειται να γεννήσει, σε Ηρόδ., Λουκ.

ἐπι-τερπής, -ές (τέρπω), **I.** ευχάριστος, γοητευτικός, θελκτικός, σε Ομηρ. Ύμν., Πλούτ.· επίρρ. -πῶς, στον ιδ. **II.** αφοσιωμένος στις ηδονές, παραδομένος στις απολαύσεις, στον ιδ.

ἐπι-τέρπομαι, Παθ., χαίρομαι ή αγαλλιάζω, ευχαριστιέμαι, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ.

ἐπιτέτᾱμαι, Παθ. παρακ. του *ἐπιτέρπω*.

ἐπιτέτραμμαι, Παθ. παρακ. του *ἐπιτρέπω*· *ἐπιτετράφᾱται*, Ιων. γ' πληθ.

ἐπι-τεχνάομαι, μέλ. -ήσομαι, **1.** αποθ., επινοώ κάτι για κάποιον σκοπό ή αντιμετωπίζω κάποιο έκτακτο γεγονός, εφευρίσκω, πλάθω, σε Ηρόδ. **2.** μηχανεύομαι κάτι εναντίον, *τίτινι*, σε Λουκ.

ἐπιτέχνησις, -εως, ή, επινόηση για κάποιον σκοπό, εύρεση, εξεύρεση, σε Θουκ.

επιτεχνητός, -όν, τεχνητά κατασκευασμένος, τεχνητός, σε Λουκ.

ἐπιτήδειος, -α, -ον, Ιων. -έος, -έη, -έον· ομαλ. συγκρ. και υπερθ. -ειότερος, Ιων. -εώτερος, -εώτατος (*ἐπιτηδές*)· **I.** κατασκευασμένος για ένα τέλος ή για ένα σκοπό, ταιριαστός, κατάλληλος, πρόσφορος, *ές τι, πρός τι*, σε Ηρόδ., Πλάτ.· με απαρ., *χωρίον ἐπ. έννιπεῦσαι*, κατάλληλο για ιππασία, σε Ηρόδ.· *ἐπ. ὑπεξαιρεθῆναι*, συμφέρον να βγουν απ' τη μέση, σε Θουκ.· *ἐπ. ζυνεῖναι*, ευχάριστος σύντροφος για να ζεις μαζί του, σε Ευρ.· *ἐπ. παθεῖν*, άξιος να υποφέρει, σε Δημ., επίσης, *ἐπιτήδεόν (έστί) μοι*, με απαρ., σε Ηρόδ. **II.** χρήσιμος, ωφέλιμος, αναγκαίος· **1.** λέγεται για πράγματα, κατάλληλος, αρμόζων, με δοτ., σε Θουκ.· *ές τὸ ἐπ.*, προς όφελός τους, στον ιδ.· λέγεται για συνθήκες, οιωνούς, ευνοϊκός, ευμενής, σε Ηρόδ.· ιδίως, ως ουσ., *τὰ ἐπιτήδεια*, τα αναγκαία, οι προμήθειες, τα αποθέματα, Λατ. *commeatus*, στον ιδ., Θουκ. κ.λπ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, χρήσιμος, φιλικός, σε Ηρόδ., Θουκ.· *τῷ πατρί*, σύμφωνος, υπάκουος, πειθήνιος στο θέλημά του, σε Ηρόδ.· ως ουσ. με γεν., στενός φίλος, Λατ. *necessarius*, σε Θουκ. **III. 1.** επίρρ. -είως, Ιων. -έως, επιμελώς, προσεκτικά, με σπουδή και μελέτη, σε Ηρόδ. **2.** καταλλήλως, δεόντως, όπως πρέπει, κατάλληλα, στον ιδ.· συγκρ. -ειότερον, στον ιδ.

ἐπιτηδεϊότης, -ητος, ή, αρμοδιότητα, καταλληλότητα, σε Πλάτ.

ἐπιτηδές, επίρρ., με τέτοιο τρόπο ώστε να εξυπηρετείται ο σκοπός, επαρκώς, αρκετά, ή με προκαθορισμένο σκοπό, σκόπιμα, εκ προθέσεως, εσκεμμένα, Λατ. *consulto, de industria*, σε Όμηρ.· σε Ηρόδ. και Αττ. γράφεται προπαροξ., **ἐπίτηδες**, σε Ηρόδ.· Δωρ. **ἐπίτᾶδες**, σε Θεόκρ.· επίσης, σκοπίμως, απατηλά, πονηρά, σε Ευρ. (αμφιβ. προέλ.).

ἐπιτήδευμα, -ατος, τό, εργασία, ασχολία, επάγγελμα, ενέργεια, συνήθεια, Λατ. *studium*, σε Θουκ., Πλάτ.

ἐπιτήδευσις, -εως, ή, αφοσίωση σε μία επιδίωξη ή προσοχή σε έναν σκοπό, σε Θουκ., Πλάτ. κ.λπ.· *βιότου ἐπιτηδεύσεις*, σε Ευρ.

ἐπιτηδεύω, παρατ. *ἐπετήδευον*, αόρ. *ἀ' ἐπ-ετήδευσα*, παρακ. *-τετήδευκα*, Παθ. *-τετήδευμαι* (όπως αν προερχόταν από τα *ἐπί* και *τηδεύω*, αλλά δεν υπάρχει τέτοιο ρήμα· και το *ἐπιτηδεύω* μάλλον σχηματίζεται κατ' ευθείαν από το *ἐπιτηδές*)· **1.** καταπιάνομαι ή εξασκώ κάτι, επαγγέλομαι, Λατ. *studere rei*, με αιτ., σε Ηρόδ., Αττ.· επίσης, *ἐπ. τι πρὸς τι*, επινοώ για έναν σκοπό, σε Ηρόδ. — Παθ., γίνομαι τέτοιος με κόπους και άσκηση, γίνομαι τέτοιου είδους μέσω της τέχνης, στον ίδ.· λέγεται για σκύλους, εκπαιδεύομαι, σε Ξεν. **2.** με απαρ., φροντίζω να κάνω, συνηθίζω να κάνω, σε Ηρόδ., Πλάτ.

ἐπιτηδέως, επίρρ. του *ἐπιτήδεος*, Ιων. αντί *ἐπιτήδειος*.

ἐπίτηκτος, -ον, καλυμμένος, επιστρωμένος με χρυσό, επίχρυσος· μεταφ., πλαστός, κίβδηλος, σε Ανθ.

ἐπι-τήκω, μέλ. *-ξω*, λιώνω πάνω σε, χύνω κάτι που είναι λιωμένο πάνω σε κάτι άλλο, σε Ηρόδ., Πλούτ.

ἐπι-τηρέω, μέλ. *-ήσω*, παραμονεύω, καιροφυλακτώ, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ.

ἐπι-τίθημι, μέλ. *-θήσω*, παρακ. *-τέθεικα*· το Παθ. κυρίως συμπληρώνεται από το *ἐπίκειμαι*·

A. I. Ενεργ., θέτω, βάζω ή τοποθετώ πάνω σε, λέγεται για προσφορές που τίθενται πάνω στον βωμό ή για φαγητά πάνω στο τραπέζι κ.λπ., με δοτ., σε Ομήρ. Οδ., Αττ.· επίσης, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· με αιτ. μόνο, *ἐπ. φάρμακα*, επιθέτω φάρμακα, βάζω γιατρικά, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐπ. στήλην*, την τοποθετώ, την στήνω, την υψώνω, σε Ηρόδ. **II.** βάζω επάνω κάλυμμα ή πώμα, σε Ομήρ. Οδ.· *λίθον ἐπέθηκε θύρῃσιν*, δηλ. τοποθέτησε έναν βράχο ως πόρτα στην σπηλιά· κλείνω, φράζω, σε Ομήρ. Ιλ., Όμηρ. **III. 1.** παρέχω ή δίνω επιπλέον, προσθέτω, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** λέγεται για χρόνο, επιφέρω, σε Ομήρ. Οδ. **IV.1.** *μύθῳ ή μύθοις τέλος ἐπιθεΐναι*, βάζω, δίνω ένα τέλος σε αυτά, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** βάζω, φορώ ως συμπλήρωμα, *ἐπέθηκε κορώνην*, στο ίδ.· *ἐπ. κεφαλαῖον* (βλ. [κεφαλαῖον](#)), σε Δημ. **V.** επιβάλλω ποινή, *θωήν σοι ἐπιθήσομεν*, σε Ομήρ. Οδ.· *δίκην, ζημίαν ἐπ. τινι*, σε Ηρόδ. **VI.** όπως το *ἐπιστέλλω*, στέλνω, αποστέλλω γράμμα, στον ίδ., Δημ. **VII.** δίνω όνομα, σε Ηρόδ., Πλάτ. **B. I.** Μέσ., βάζω πάνω μου, φορώ, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. **II. 1.** επιδίδομαι, προσηλώνομαι, απασχολούμαι, με δοτ., σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **2.** επιχειρώ κάτι εναντίον κάποιου, επιτίθεμαι, προσβάλλω, *τῇ Εὐβοίῃ*, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **3.** απόλ., *δικαιοσύνην ἐπιθέμενος ἤσκειε*, ασκούσε δικαιοσύνη με επιμονή και επιμέλεια, σε Ηρόδ. **IV.** επιφέρω, προκαλώ στον εαυτό μου, *ἀράς*, σε Αισχύλ.· επίσης, προκαλώ, προξενώ επιβολή ποινής, σε Θουκ. **V.** θέτω εντολές, διατάζω, παραγγέλλω, *τί τινι*, σε Ηρόδ. **VI.** δίνω όνομα, ονομάζω, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-τιμάω, μέλ. *-ήσω*, **I.** ορίζω την τιμή ενός πράγματος, Λατ. *aestimare*· **1.** αποδίδω τιμή σε, εκτιμώ, *τινά*, σε Ηρόδ. **2.** αυξάνω, υψώνω την τιμή — Παθ., «σηκώνομαι» στην τιμή, σε Δημ. **II. 1.** λέγεται για δικαστές, επιβάλλω ποινή

σε κάποιον, σε Ηρόδ. **2.** με αιτ., ψέγω, επικρίνω, κακίζω, σε Δημ.: επίσης με δοτ., στον ίδ.: απόλ., σε Θουκ.

ἐπιτίμησις, -εως, ἤ, επίκριση, κατάκριση, επίπληξη, σε Θουκ.

ἐπιτίμητής, -οῦ, ὁ, τιμωρός, επικριτής, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἐπιτιμήτωρ, -ορος, ὁ, εκδικητής, τιμωρός, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπιτιμία, ἤ, κατάσταση, θέση στην οποία βρίσκεται ένας *ἐπίτιμος*, απόλαυση πολιτικών δικαιωμάτων και προνομίων, αντίθ. προς το *ἀτιμία*, σε Αισχίν., Δημ.

ἐπιτίμιον, τό, κυρίως στον πληθ., *ἐπιτίμια, τά,* αξία, τιμή ή εκτίμηση αξίας πράγματος, δηλ.: **1.** τιμές που αποδίδονται σε κάποιον, σε Σοφ. **2.**

υπολογισμός, εκτίμηση ζημιών ή ποινών, σε Ηρόδ., Ευρ.: *τῶνδε*, για αυτά τα πράγματα, σε Αισχύλ.: *ἐπ. δυσσεβείας*, οι μισθοί της ασέβειας προς τους θεούς, σε Σοφ.: στον ενικ., *τούπιτίμιον λαβεῖν*, αποσπώ τιμωρία, λαμβάνω ποινή, σε Αισχύλ.

ἐπί-τιμος, -ον (τιμή), λέγεται για πολίτη, αυτός που κατέχει το σύνολο των πολιτικών δικαιωμάτων και προνομίων (*τιμαί*), αντίθ. προς το *ἄτιμος*, σε Αριστοφ., Θουκ.

ἐπι-τίθιος, -ον, αυτός που βρίσκεται στον μαστό, πάνω στο στήθος, βυζανιάρικο, μικρό που θηλάζει, σε Θεόκρ.

ἐπι-τιτρώσκω, μέλ. *-τρώσω*, τραυματίζω, πληγώνω επιφανειακά, σε Ανθ.

***ἐπι-τλάω,** μόνο σε αόρ. β' *ἐπ-έτλην*, απαρ. *-τλήναι*: φέρω με υπομονή, υπομένω, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπιτολή, ἤ (ἐπιτέλλωII), έγερση, εμφάνιση, ανατολή άστρου, σε Ευρ., Θουκ.

ἐπι-τολμάω, μέλ. *-ήσω*, δέχομαι ή αντέχω να κάνω, με απαρ., σε Ομήρ. Οδ.: απόλ., *ἐπετόλμησε*, υπέμεινε καρτερικά, στο ίδ.

ἐπιτομή, ἤ (ἐπιτέμνω), **I.** τομή στην επιφάνεια, εντομή, σε Αισχίν. **II.** επιτομή, περιληπτική έκθεση, σε Κικ.

ἐπίτονος, -ον (ἐπιτείνω), **1.** αυτός που βρίσκεται σε έκταση, τεντωμένος: *ἐπίτονος* (ενν. *ίμάς*), *ὁ*, σχοινί που τεντώνεται ή σφίγγεται, το πίσω στήριγμα καταρτιού (αντίθ. προς το *πρότονος*), σε Ομήρ. Οδ. **2.** *ἐπίτονοι, οί*, τένοντες ὦμου και βραχίονα, σε Πλάτ.

ἐπι-τοξάζομαι, αποθ., τοξεύω εναντίον, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ., Λουκ.